

Войтко Роман Ігорович

Войтко Роман Ігорович народився 28 листопада 1976 року в селі Ульвівок на Сокальщині. Коли Роману виповнився один рік, сім'я переїхала в с. Забужжя.

Вихованням маленького Романа займалися мама Надія та батько Ігор. В сім'ї панувала взаємодопомога, повага, любов до ближніх та рідного краю.

Роман ріс добрим, слухняним, чуйним, веселим і товариським хлопчиком.

В 1982 році шестирічний Роман йде у перший клас Забузької середньої школи.

З раннього дитинства Романа цікавило все навкруги. Дитяча допитливість, спостережливість, цікавість до світу прекрасного

формує в Романа різносторонні захоплення. В 1986 році маленький школяр вступає до Сокальської музичної школи і в 1991 році закінчує повний курс з фаху кларнет.

Навчаючись у школі, Роман відкриває для себе філателію. Захоплення, яке робить його досвідченим філателістом. Він не просто колекціонує марки, а вивчає кожну, вивчає історію її походження та присвяту. Вдома можна знайти не один альбом повний різноманітних марок. А ще юний Роман починає малювати, що переростає в довготривале хобі.

Зі шкільних предметів Роман віддавав перевагу географії, літературі. Неодноразово брав участь в районних олімпіадах з географії та займав призові місця.

Сторінка з альбому колекції марок Романа.

Портрет виконаний Войтко Р.І.

Випуск 1993 р., Забузька СШ

Як в юному, так і в дорослому віці Романа можна було побачити за читанням книг. Улюбленою книжкою була “Пригоди бравого солдата Швейка” Ярослава Гашека. Після прочитання цієї книжки, Роман захопився німецькою мовою. Зі зразковою поведінкою та доброю старанністю в 1993 році Роман закінчив Забузьку середню школу.

В 1993 році свої двері для Романа відчиняє Середнє професійно-технічне училище №13 м. Белза. Там вибір падає на спеціальність «Столяр. Муляр. Електорозварювальник», яку юний студент успішно здобуває у 1994 році. Згодом, здобуті навички, не один раз допомагатимуть в житті.

Строкова служба.

Цього ж року, а саме 26 грудня, Роман за власним бажанням, разом з трьома друзями, йде на строкову військову службу. Дорога життя на 20 місяців веде Романа служити у Луганську область.

23 серпня 1996 року Роман повертається до рідного дому, а восени починає працювати у Сокальській виправній колонії. Відповідальність, дисциплінованість – це запорука доброї репутації в будь-якій роботі. Саме за ці якості в 1999 році Роман отримує направлення на навчання в Чернігівський юридичний коледж Державного департаменту України з питань виконання покарань, де в 2003 році здобуває кваліфікацію молодшого спеціаліста за спеціальністю “Правоохоронна діяльність”.

16.11.1997 р.

1.09.2009 р.

В 1997 році Роман зустрічає майбутню дружину, свою колишню однокласницю, Надію. Не довго думаючи, того ж року, вони одружуються. У 1998 році в

них народжується перша дитина, дочка Лілія, а в 2003 році з'являється на світ син Романа - Богдан. Подружжя гідно виховувало своїх дітей, прищеплюючи доброту, любов, взаємодопомогу, милосердя, віру в Бога та патріотизм в душах малечі.

Лютий. 2014 рік. Майдан... Кожен переживає за подальшу долю нашої країни. Не менш схвилюваний і Роман.

Літо 2016, другий рік триває АТО... Роман не може вже залишатися вдома і вирішує стати добровольцем, щоб приєднатися до лав ЗСУ, аби захищати незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України. Він підписує договір на контрактну службу тривалістю 3 роки.

Роман проходить підготовку на полігонах в м.Рівне та м.Яворів.

З 21 вересня 2016 року починає брати безпосередню участь в антитерористичній операції (АТО).

Приєднавшись до Сухопутних механізованих військ, він стає водієм-механіком БМП в 14-ій окремій механізованій бригаді (14-ОМБр) зі штабом у м. Володимир.

Свою службу Роман починає у с. Сизе та виконує перші завдання під позивним «Лісовик». Бере участь у боях на Світлодарській дузі. Беручи за основу свої патріотичні та націоналістичні переконання, Роман виходить у бої під двома прапорами: синьо-жовтим прапором незалежної України та червоно-чорним стягом. Роман називає свою БМП «ПАТРІОТ» робить на ній однойменний напис, звідки й отримує свій новий позивний «Патрік».

В період з 22 січня по 26 березня 2018 року старший солдат Роман проходить ще одну підготовку за сприяння іноземних партнерів на полігоні в м.Яворів і повертається в зону АТО.

Роман отримав нагороду - нагрудний знак «Ветеран війни».

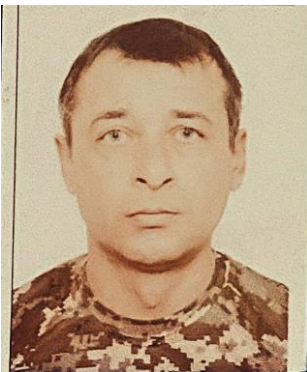
З 30 квітня 2018 року Роман учасник Операції Об'єднаних сил (ООС).

Після трьох ротацій, 28 грудня 2019 року, старший солдат, водій-механік БМП, Роман завершує свою службу та повертається додому, до свого цивільного життя.

Три роки служби..., три роки прожитої війни на Сході України вплинули на нього. Після пережитого він став небагатослівним, інколи йому було важко справитися з багажем попереднього досвіду, власними переживаннями, та, будучи людиною принциповою, будь-яку допомогу від сторонніх він відмовлявся приймати.

Страшне, чорне 24 лютого 2022 року ...

Починається широкомасштабна російсько-українська війна, ще одна трагедія українського народу.

Наступного ж дня, 25 лютого, Роман звертається до ТЦК СП де заявляє про своє бажання вступити до лав захисників нашої держави. Перебував в очікуванні виклику і в повній готовності, аби приєднатися до ЗСУ.

Впродовж життя не зважав і не акцентував увагу на своєму фізичному стані, тому за станом здоров'я не зміг продовжувати захист Вітчизни.

14 серпня 2023 року, на 47 році життя, серце Романа перестає битися...
Войтко Роман похований в рідному селі Забужжя.

Перед смертю Роман заповідав, що в разі його смерті на його могилі встановити ті ж самі два прапори: синьо-жовтий прапор незалежної України та червоно-чорний стяг.

І хоча Роман прожив коротке, мінливе і моментами не найзразковіше життя, він залишиться у вічній пам'яті люблячим батьком, чоловіком та сином, вірним другом, справжнім патріотом та гідним громадянином своєї держави....

Участь у регіонально історико-краєзнавчій акції «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають» ***Народжені, щоб жити Вічно!*** взяли вчителі та учні Забузької ЗШ I-III ступенів Червоноградського району Львівської області:

Голінка Ірина Феодосіївна , Оленчук Оксана Володимирівна – керівники.

Войтко Лілія (донька Войтка Романа)

Костюк Олеся

Борисюк Єва

Карпа Дмитро

Літературний редактор – Матвійчук Ольга Павлівна